

AZ EGÉSZ ÉLETÜNK SZÁMÍT!

Alapige: 2Krónikák 26,1-16a.

LÉTEZIK-E KÉT VALÓSÁG? | Keresztyén életem kezdetén sokáig abban a tévedésben éltem, hogy Istennek akkor fog igazán tetszeni az életem, ha valami konkrét szolgálatot végzek a gyülekezetben. „A SZOLGÁLAT” egyértelműen azt jelentette a számomra, hogy ígét hirdetek, bizonysgot teszek, részt veszek az ifi- és gyermekszolgálatban, takarítom a templomot, segédkezem a lelkési hivatalban, újságot és levelet hordok ki a gyülekezet tagjainak. „A SZOLGÁLAT” tehát nem volt más számomra, mint valamiféle egyházi tevékenység. *Úgy képzeltem, hogy van a templomi-, és van a templomon kívüli életem.* És nem kérdés, hogy melyik az, ami jobban tetszik Istennek!

De őszintén, melyikünk gondol úgy a munkájára, hogy az mekkora lehetőség arra, hogy szolgáljunk vele Istennek? A legtöbben nem azt érezzük inkább, hogy áthidalhatatlan a szakadék a gyülekezeti és a gyülekezetünkön kívüli életünk között? Arról nem is beszélve, hogy mennyi bűn felett siklunk el könnyeden csak azért, mert szétválasztjuk a szentet az evilágítól, mintha Isten csak életünk bizonyos részében és idejében várná el tőlünk a szentséget és a hűséget!

Isten azonban nem választja ketté az életet: szentre és evilágira. Ez a mi tévedésünk! Isten sohasem mondja azt: *légy rendes, tisztességes, becsületes a gyülekezetben, az életed egyéb területén pedig játsz-hatsz más játékszabályok szerint!* A Szentírás az egész élet istentiszteletéről beszél, és Isten tőlünk gyermekeitől életünk mindenegyes területén elvárja a szentséget és hűséget! A **2Krónika 26-ban** egy olyan történetet olvasunk, ami éppen ezt az igazságot erősíti bennünket! Gyertek, tanulmányoz-zuk ma ezt a történetet!

AMÍG AZ URAT KERESTE... | A *2Krónika 26,1-18* története 790 évvel Jézus születése előtt játszódott. Apja: Amacjá halála után a 16 éves *Uzziját* koronázták Júda királyává. A 4. és 5. vers azt mondja: ***Azt tette, amit helyesnek lát az Úr, egészen úgy, ahogyan apja, Amacjá tette. Az Istent kereste Zekarjá idejében, aki istenfélelemre tanította, és amíg az Urat kereste, sikert adott neki az Isten.*** A bibliai szöveg kétszer említi, hogy Uzzijjá „az Urat kereste”. Ez szolgált keretül mindannak, amit tett. Akár városokat épített újjá, akár Isten törvényéről és igazságairól tanult, akár itatókat ásátott, akár hadseregét fejlesztette, országának védelmét erősítette, tetteit mögött a motiváció ugyanaz volt: *az Úr akarátát kereste élete minden területén.* Ebben segítette őt egy Zekarjá nevű mentor is, aki talán egy tanult pap volt, ***aki arra tanította a királyt, hogy tisztelje az Urat és engedelmeskedjen neki.*** Ez pedig egészen addig így is volt, amíg Zekarjá élt, akinek tekintélye sok bűntől, túlkapástól visszatartotta a királyt! *Vajon nekünk van-e ilyen Zekarjá az életünkben, aki, ha kell emlékezetet bennünket arra kihez tartozunk és ez mire kötelez bennünket?*

AMI SZÁMÍT ISTENNEK... | Érdekes az, hogy a *2Krónikák 26* bibliai szövege a továbbiakban nem jegyzi fel, hogy milyen szent dolgokat tett még életében Uzzijjá. Ehelyett kapunk egy listát evilági eredményeiről. A 2. vers azt mondja, hogy Uzzijjá építette ki Élatot. Uzzijjá az edomitáktól hódította vissza ezt a várost, hogy stratégiai kapuja legyen királysága kereskedelem számára. Lám, lecke ez abból, hogy egy település fejlesztése is lehet Istennek tetsző tevékenység!

De nézzük tovább, mit tett még Uzzijjá, ami számított Istennek! 2Krónika 26:6 leírja, hogy a király **háborút indított a filiszteusok ellen, és lerombolta Gát, Jabné és Asdód várfalát, sőt városokat épített Asdódnál és a filiszteusok között.** Álljunk meg egy pillanatra! Egy háború csak nem lehet kedves Isten számára! De mit is olvasunk? **Isten megsegítette őt a filiszteusok, a Gúr-Baalban lakó arabok és a meúniak ellen.** Hogy lehet ez? Isten támogatja az erőszakot? Igazolja a háborút, az embergyilkolás kegyetlenségét? Hívő keresztyénként egyértelmű, hogy a béke pártján állunk, és elvetünk minden háborús pusztítást. De van az a helyzet, amikor elkerülhetetlen a háború, hogy megvédjük azokat az értékeket, amiket keresztyénként is fontosnak tartunk. Amikor támadás éri a hazánkat, amikor ellenség fenyegeti a családjunkat, a szabadságunkat, amikor a háború egy még nagyobb gonoszság megelőzéséhez, megfékezéséhez szükséges. *Uzzijjá háborúját azért áldotta meg Isten, mert a filiszteusok ellen azokat az értékeket védte, amiért Isten felelőssé tette őt!*

A 2Krónika 26:9-10 így folytatja: **Azután őrtornyokat építtetett Uzzijjá Jeruzsálemben ..., és megerősítette azokat. A pusztában is építtetett őrtornyokat, és sok kutat ásatott, mert sok jószága volt... Földművesei és szőlőművészei voltak a hegyeken és a gyümölcsösben, mert szerette a földművelést.** Szövegünk továbbra is olyan dolgokat mutat be, amikről nem gondolnánk azt, hogy ezek fontosak lehetnek Istennek! Lám, mégis ezek a hétköznapi dolgok is mind azért jegyeztettek fel, hogy meglássuk: *Istennek az egész életünk számít, a leghétköznapiabb cselekedtünk, munkák is szolgálhatják az Ő dicsőségét!*

A 10. versben azt olvassuk, hogy Uzzijjá azért foglalkozott a földműveléssel, mert **nagyon szerette azt.** Nem azért, mert jó királyként gondoskodnia kellett népe élelmezéséről, hanem mert tényleg szeretett a földdel foglalkozni! Talán szeretett ásni, lelkesítette az, hogyan növekedik a vetés, örömmel töltötték el a szépen megművelt földek. Pontosan úgy, ahogy mi keresztyénként szerethetünk horgászni, focizni, zenélni, színházba járni, szurkolni, sütni-főzni. Egy lelkész írta azt, hogy hosszú éveket töltött azzal, hogy a lehető legjobban végezze hivatását. De egy napon rádöbrent arra, hogy semmi sincsen az életében, amit a maga örömeire tenne, ami feltöltené, lelkesítené. Szerette a hivatását, sok boldog pillanatot adott a számára, de csak arról szólt az egész élete. Rájött, hogy nem önzőség az, ha néha megáll, elengedi a munkáját, és beleveti magát valami másba, ami másként teszi őt boldoggá. Mert Isten jó! Mert Isten szeret bennünket, és nem gépekként tekint ránk, akiknek fáradhatatlanul kell robotolnunk addig, amíg meg nem halunk. **Vajon adsz-e időt magadnak? Van-e valami, amit nem csak kötelességből csinálsz?** Mert Istennek, a te Atyádnak, aki szeret téged, ez is számít! *Isten örömeire élni, nem jelenti azt, hogy nem élünk néha a magunk örömeire is!*

De nézzük tovább mit tett még Uzzijjá! A 2Krónika 26:11-14 néhány ember teljesítményét mutatja be, akik a király vezetése alatt szolgáltak. Mindegyikük csodálatos szervezői és adminisztrációs képességekkel rendelkezett. Ők szervezték a 307 500 katonát a 2600 vezető alá. Kiosztották a pajzsokat, lándzsákat és sisakokat a katonák között.

Végül a 2Krónika 26:15 ezt írja: a király **csináltatott Jeruzsálemben ötletes hadigépeket az őrtornyokra és a szegletbástyákra nyilak és nagy kövek kilövésére. Így aztán messzire eljutott a híre, mert ezekben csodálatos segítséget kapott; végül igen megerősödött.** A bibliai szövegből nem derül ki, hogy ezeket az ötletes hadigépeket maga a király találta ki, vagy ő csak

kiválasztotta az alkalmas mestereket ezek megtervezéséhez és elkészítéséhez. De bármelyik legyen is igaz, láthatjuk, hogy Isten nemcsak azt akarta, hogy Uzzijjá eleget tegyen vallási kötelességeinek, hanem úgy vezette a királyt, hogy használja fantáziáját, találékonyságát, szervezőképességét ilyen innovatív dolgok megalkotásához! *Lám, Isten nem ellensége annak, hogy használjuk a kreativitásunkat, jó szervezőképességünket a közösség, a társadalom, vagy felebarátaink érdekében! Sőt, nagyon meg is tudja azt áldani, ha mindezt az Ő szolgálatába állítjuk!*

AMÍG AZ URAT KERESTE... | Uzzijjá történetéből mindaddig azt tanulhattuk meg, hogy Isten életünk egészét nézi, és minden számít benne, amit teszünk. Az Úr nem választja ketté egy ember életét szent és kevésbé szent területekre. Minden végezhetünk úgy, akár még egy hobbinkat is, hogy azzal azt juttatjuk kifejezésre, hogy szeretjük Istent. Eddig tehát minden szép és jó, Uzzijjá sikert, sikerre halmoz, bármihez nyúl, arannyá változik az a kezében! ...**amíg az Urat kereste, sikert adott neki az Isten.** De elérkezünk a **2Krónika 26,16-ig**, és minden megváltozik: **Miután azonban királyi hatalma így megerősödött, elbizakodott, és büszkesége a vesztét okozta.**

Uzzijjának egyszerűen fejébe szállt a siker. Annyira emberi az, hogy amíg az Urat kereste mindenben, amíg az motiválta, hogy miként szolgálhatja őt jobban és jobban, addig áldás volt mindazon, amit tett. De abban a pillanatban, hogy elveszíti a fókuszot, és önmaga, a maga nagyszerűsége kerül élete középpontjába, elbizakodott és **büszkesége a vesztét okozta.** Isten nem kivételezett vele! A 16. vers második felében olvassunk bűnééről: **Bement ugyanis az Úr templomába, hogy illatáldozatot mutasson be az illatáldozati oltáron.** Ez nem a király, hanem a papok dolga volt! Ám Uzzijjá úgy gondolta, hogy neki már nincsen szüksége a papokra, áll már ő úgy Istennel, hogy maga vegye kézbe az áldozat bemutatását. S hiába figyelmeztetik őt: **Nem a te dolgod, Uzzijjá, hogy illatáldozatot mutass be az Úrnak, hanem Áron fiaié, a papoké, akiket azért szenteltek föl, hogy ők mutassák be az illatáldozatot. Menj ki a szentélyből, mert vétkeztél, és ez nem válik dicsőségedre az Úristennél!** – ő megmakacsolta magát, és engedelmség helyett inkább felbőszült az őt figyelmeztetőkre. Mi lett ennek a következménye? Isten megbüntette őt a lepra gyógyíthatatlan betegségével, és örökre félreállította őt: **Uzzijjá király poklos maradt halála napjáig, és egy elkülönített házban lakott poklosan, mert kizárták az Úr házából.** Sok nagyszerű, áldott keresztyén ember bukott el úgy, ahogyan Uzzijjá elbukott. Ne kövessük mi is az ő rossz példájukat, hanem alázzuk meg magunkat Isten hatalmas keze alatt, és vegyük komolyan a figyelmeztetést: **Azért, aki azt gondolja, hogy ő biztosan áll, vigyázzon, nehogy elessen!** ^{1Kor. 10,12.}

AZ EGÉSZ ÉLETÜNK | *Mi az, ami motivál bennünket mindabban, amit teszünk az életünkben? Látjuk már, hogy nincsen szakadék az életünkben, mert nem osztható az két részre: szentre és evilágira!* Az egész életünk istentisztelet, és lehetőség arra, hogy szolgáljuk Istent és örömet szerezzünk Neki. Az egész életed, ébrenléted, alvásod, munkád és szórakozásod, mind lehet imádatod és szolgálatod része, mert minden számít a világegyetem Istenének. Menj ki és imádd őt teljes szívedből, és tégy mindent Isten legnagyobb dicsőségére! Ahogy Jézus mondja: **Úgy ragyogjon a világosságotok az embereknek: hadd lássák, milyen jó, amit tesztek, és dicsérik érte Mennyei Atyátokat!** ^{Mt. 5,16.}